

Sygnatura akt VIII Ga 31/18

VIII Ga 32/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Górnik

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2018 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy M. S.

przeciwko J. C.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda oraz pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 10 października 2017 roku, sygnatura akt XI GC 668/17

I. oddała obie apelacje,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Sygn. akt VIII Ga 31/18

VIII Ga 32/18

UZASADNIENIE

W dniu 29 czerwca 2016 r. powódka Gmina M. S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego J. C. kwoty 7744,63 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 7110,25 zł. od dnia 2.06.2015 r. i od kwoty 634,38 zł od dnia wniesienia pozwu oraz z kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż strony łączyła umowa dzierżawy, kwota 7110,25 zł to czynsz dzierżawny należny za okres od 1.01.2015 r. do 11.06.2015 r. (kiedy to umowa wygasła) a kwota 634,38 zł to skapitalizowane odsetki od należności płaconych przez pozwanego po terminie.

Po wydaniu nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwany wniósł sprzeciw, żądając oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że Gmina uniemożliwiła mu prowadzenie na przedmiocie dzierżawy inwestycji, które mogłyby generować przychody umożliwiające pokrywanie ponoszonych kosztów. W ten sposób uniemożliwiono pozwanemu wykorzystanie przedmiotu dzierżawy zgodnie z umową. Pozwany poniósł skutek zachowań powódki szkodę, którą potracił z wierzytelnościami powódki.

Wyrokiem z dnia 10 października 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego J. C. na rzecz powódki Gminy M. S. kwotę 7110,25 zł z ustawowymi odsetkami (od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie) liczonymi od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1745,24 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelacje od powyższego wyroku wywiodły obie strony.

Strona powodowa zaskarżyła powyższy wyrok w części dotyczącej pkt II wyroku, tj. w części oddalającej powództwo w zakresie skapitalizowanych odsetek od należnej powodowi kwoty tytułem umownego korzystania z nieruchomości, wyliczonych na dzień 11.06.2015 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tj. w zakresie kwoty 634,38 zł.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 227 k.p.c., 232 k.p.c. polegające na niezasadnym uznaniu, iż powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia w zakresie skapitalizowanych odsetek i w konsekwencji oddaleniu powództwa, w sytuacji, gdy przedstawione przez powoda dokumenty prywatne w powiązaniu z przepisami prawa miejscowego, stanowiły wystarczającą podstawę do wykazania zasadności wysokości roszczenia głównego dochodzonego pozwem jak i skapitalizowanych odsetek,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie dowodu z dokumentów prywatnych przedłożonych przez powódkę, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, stanowiących wyliczenie skapitalizowanych odsetek dochodzonych przez powódkę od pozwanego J. C., co doprowadziło do uznania przez Sąd, że należność skapitalizowanych odsetek względem ww. pozwanego nie została wykazana i w konsekwencji do oddalenia w tym zakresie powództwa,
3. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na wadliwej ocenie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powódkę, stanowiących wykaz not księgowych, co doprowadziło do stwierdzenia, iż strona powodowa nie wykazała od jakich kwot i za jaki okres zostały wyliczone skapitalizowane na dzień 11.06.2015 r. odsetki ustawowe dochodzone niniejszym powództwem,
4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 i 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do uwzględnienia powództwa w części i oddalenia powództwa zakresie w jakim powód domagał się zasądzenia od pozwanego J. C. zapłaty skapitalizowanych odsetek na dzień 11.06.2015 r. w wysokości 634,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, których dochodzenie jest zasadne i bezsporne, wobec wykazania i zasądzenia kwoty należnej od pozwanego tytułem umownego korzystania z nieruchomości.

Mając powyższe na uwadze apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części, poprzez uwzględnienie powództwa w zakresie skapitalizowanych odsetek i zasądzenie od pozwanego J. C. kwoty 634,38 zł (słownie: sześćset trzydzieści cztery złote 38/100), tytułem skapitalizowanych odsetek wyliczonych na dzień 11 czerwca 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia wniosków powyższych, wnoszę o uchylenie

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy Szczecin -Centrum w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy, jako Sąd I instancji.

Apelację wywiódł także pozwany zaskarżając wyrok w części dotyczącej pkt I i III sentencji zarzucając:

1. obrazę prawa procesowego w postaci przepisu art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 97 § 1 k.p.c., poprzez niedopuszczenie do tymczasowego udziału w sprawie pełnomocnika pozwanego, co uniemożliwiło pozwanemu obronę jego praw i tym samym spowodowało nieważność postępowania,
2. obrazę prawa procesowego w postaci przepisu art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c., poprzez niedopuszczenie do udziału w sprawie pełnomocnika pozwanego, co uniemożliwiło przytoczenie okoliczności faktycznych i dowodów na uzasadnienie twierdzeń i wniosków pozwanego oraz na odparcie twierdzeń i wniosków strony przeciwnej, co w konsekwencji uniemożliwiło pozwanemu obronę jego praw i tym samym spowodowało nieważność postępowania,
3. obrazę prawa procesowego w postaci przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na dowolnej ocenie dowodu z dokumentów w postaci pism, notatek, decyzji, oraz aneksu z dnia 28 stycznia 2003 roku, co w konsekwencji doprowadziło do nieuprawnionego twierdzenia, że powódka nie czyniła pozwanemu przeszkód w wykonywaniu umowy.

Wobec powyższego apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Strony wniosły wzajemnie odpowiedź na apelację przeciwnika procesowego wnosząc o oddalenie apelacji i obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹k.p.c. - art. 505¹⁴k.p.c. W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ §1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ §2 k.p.c.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w pełni prawidłowe było niedopuszczenie przez Sąd do udziału w sprawie aplikanta adwokackiego okazującego upoważnienie do zastępowania udzielone przez adwokata, dla którego dokumentu pełnomocnictwa nie przedstawiono.

Zgodnie z treścią art. 97 kpc sąd może dopuścić tymczasowo do podjęcia naglącej czynności procesowej osobę niemogącą na razie przedstawić pełnomocnictwa. Dopuszczenie do podjęcia naglącej czynności procesowej przez osobę niemogącą na razie przedstawić pełnomocnictwa nie jest obowiązkiem sądu, toteż od okoliczności danego wypadku zależy ocena, czy skorzystanie z tej możliwości jest wskazane czy nie. Tymczasowe dopuszczenie takiej osoby zależy od oceny „nagłości” czynności procesowej, która ma być podjęta. W doktrynie przyjmuje się, że nagląca czynności to taka, której niepodjęcie w danym momencie wywoła dla strony negatywne konsekwencje nie tylko

procesowe, lecz także ewentualnie materialne czy też finansowe. Do czynności takich można zaliczyć np. złożenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i jego doręczenie wraz z uzasadnieniem bądź złożenie wniosku o udzielenie zabezpieczenia. Z reguły nie jest taką czynnością udział w posiedzeniu sądu, chyba że zaszła nagle okoliczność uniemożliwiająca udział stronie (pełnomocnikowi głównemu) w rozprawie bądź udzielenie prawidłowego pełnomocnictwa (dalszego pełnomocnictwa).

W niniejszej sprawie termin posiedzenia wyznaczony był z wyprzedzeniem, strona miała świadomość terminu wyznaczonego terminu. Natomiast samo twierdzenie pełnomocnika, iż przyczyną nieprzedstawienia pełnomocnictwa był wyjazd służbowy strony już w samej swej treści zaprzecza, by przyczyną była nagle. Strona bowiem dokonała wyboru ważności dla jej interesów dwóch zdarzeń. Wyjazd służbowy nie jest co do zasady czynnością nagłą, uzasadniającą zastosowanie normy art. 97 kpc. Tym bardziej, iż również w apelacji pełnomocnik nie uszczegółowił twierdzeń w tym zakresie, w szczególności nie przedstawił, aby zaszła jakaś nadzwyczajna okoliczność, która wybór strony co do wyjazdu służbowego zamiast stawiennictwa w Sądzie, by uzasadniała.

Wobec powyższego Sad Rejonowy zasadnie odmówił dopuszczenia do udziału w sprawie pełnomocnika.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania apelacji wskazać należy, iż obie apelacje są bezzasadne i podlegają oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżących nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne.

Odnosząc się do zarzutów strony powodowej dotyczących naruszenia procedury cywilnej, tj. zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 §1 k.p.c. i w konsekwencji błędnych ustaleń faktycznych w pierwszej kolejności przypomnieć należy, że skuteczne postawienie tego zarzutu wymaga wykazania przez skarżącego, że Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko te uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Dla wykazania słuszności zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów konieczne jest zatem wykazanie przez skarżącego, że ocena ta została dokonana sprzecznie z wymaganiami prawa procesowego, w sposób wybiórczy, nie odpowiadający zasadom logiki i doświadczenia życiowego.

Takiego wyводу skarżąca w apelacji nie przeprowadziła. Powołując się na powyższy zarzut w rzeczywistości ograniczyła się do polemiki z twierdzeniami Sądu Rejonowego i przedstawienia własnej wersji oceny zgromadzonego w sprawie materiału, w efekcie nie podważając skutecznie dokonanej przez tenże Sąd oceny dowodów, w pełni mieszczącej się w ramach zakreślonych przepisem art. 233 §1 k.p.c.

Apelująca wskazywała, iż w jej ocenie przedłożone dokumenty wykazywały zasadność naliczenia odsetek za opóźnienie płatności. Jednakże wskazać należy, iż w pozwie i dalszych pismach procesowych powód nie przedstawił żadnych twierdzeń faktycznych odnoszących się do sposobu wyliczania odsetek. Dołączone do akt sprawy wydruki z konta pozwanego zawierają wiele adnotacji, w tym o korektach, splatach i sprawach sądowych, zaś słuchany świadek nie był w stanie wyjaśnić wątpliwości wynikających z treści tych dokumentów. Prawidłowo Sąd Rejonowy uznał roszczenie w tym zakresie za nieudowodnione i oddalił powództwo w tym zakresie.

Również za nieuzasadnioną należy uznać apelację pozwanego. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej selekcji zebranego materiału ze względu na jego znaczenie dla rozpoznania sprawy, a następnie dokonał ich prawidłowej interpretacji przyjmując, że pozwany istotnie zwracał się do powódki o wyrażenie zgody na podjęcie opisanych w pismach przedsięwzięć, jednak odmowa spowodowana była zaniechaniami po stronie pozwanego. Innych dowodów pozwany nie naprowadził. Podobnie, jak nie naprowadził żadnych dowodów celem wykazania ewentualnej szkody, którą miałby

ponieść. Tym samym zarzut potrącenia, jako w całości nie wykazany, nie został przez Sąd uwzględniony. Słusznie przy tym zauważył Sąd I instancji, iż pozwany nie korzystał przez cały wieloletni okres trwania umowy, z żadnych uprawnień służących w sytuacji, gdyby uznał, iż jego dochód z przedmiotu dzierżawy uległ znacznemu zmniejszeniu, co również wskazywać może, iż w istocie działania powoda powodowały szkodę w jego majątku.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do wzruszenia z urzędu zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy w Szczecinie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelacje obu stron.

O kosztach postępowania przed Sądem drugiej instancji orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. W zakresie apelacji powoda na rzecz pozwanego zasadzono wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (w brzmieniu po dniu 27 października 2016 r.) przy założeniu, że strona pozwana wygrała sprawę w drugiej instancji wywołana apelacją powoda. Natomiast w zakresie apelacji pozwanego koszty należne powodowi to wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie z § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)